

NATAIJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

KLÜČ K ČASU

FRAGMENT

Časodejovia Kľúč k času

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 1 – Kľúč k času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ČASODEJŮVIA

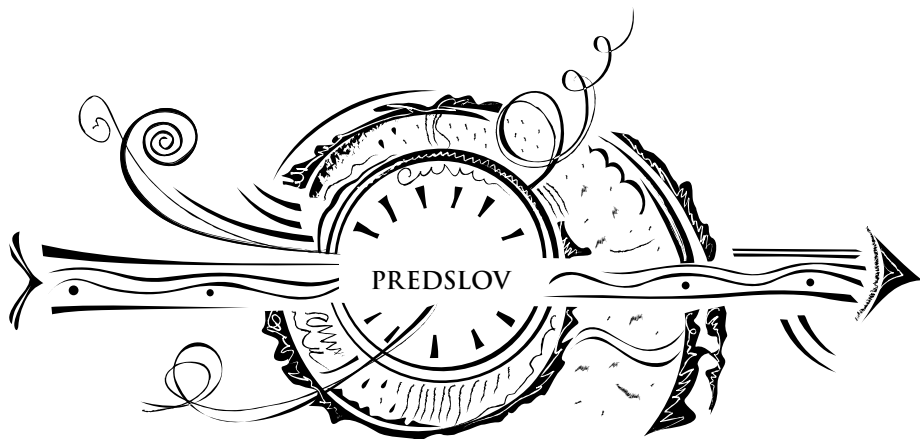
KLŮČ K ČASU

NATALJA ŠČERBA

FRAGMENT

Obsah

1. kapitola	Predslov	5
2. kapitola	Nová rodina	18
3. kapitola	Vchod za veľkými hodinami	35
4. kapitola	Rodinné tajomstvá	62
5. kapitola	Časodejnícky elixír	81
6. kapitola	Premiestnenie	95
7. kapitola	Eflara	109
8. kapitola	Trojzubce	119
9. kapitola	Let k radnici	137
10. kapitola	V Lazore	150
11. kapitola	Černovod	163
12. kapitola	Opäť na úteku	175
13. kapitola	Noc v lese	189
14. kapitola	Klementína	206
15. kapitola	Dobrodružstvo v Čarodole	213
16. kapitola	Čarovanie	227
17. kapitola	Časodejnícka noc	241
18. kapitola	Všetci spolu	262
19. kapitola	Prvý let	274
20. kapitola	Tajomstvo rubínového kľúča	285
21. kapitola	Tajomná neznáma	305
22. kapitola	Časokruh	318

brovský balvan, ktorý sa týčil uprostred temného lesa, vzbudzoval hrôzu.

Čertova skala sa považovala za prekliate miesto. Keď sa sem náhodou niekto zatúlal, radšej sa rýchlo zvrtol na odchod, ale uprený pohľad vysokého kameňa ešte aj tak dlho cítil na chrbte. Sem-tam okolo prebehol splašený srnec, vysoko preletel vták, rýchlo mávajúc krídlami, a vo zvláštnom, akoby začarovanom lese vzápätí opäť zavládlo ticho.

Muž sediaci na machom obrastenom balvane vzbudil záujem lesných obyvateľov. Už dlho tu nevideli človeka.

Na sebe mal elegantný oblek a na nohách vyleštené topánky. Bolo naozaj zvláštne, že si ich na zablatených lesných cestách nezašpinil.

Nespúšťal oči z trhliny, ktorá rozdeľovala bralo až po samý vrchol, akoby čakal, že to kameň nevydrží a rozlomí sa na dva kusy. Tu a tam sa ten zvláštny človek pozrel na oblohu. Stmievalo sa a na zem sa znášali dlhé sivé tieň.

Odrazu spodnú časť brala zahalila modrastá hmla, ktorá sa v malých prúdoch rozliala po čistine.

„Konečne!“ s úľavou si vydýchol muž a vstal. „Vitaj, Jelena!“
Z hmlistého oparu vystúpila tmavá postava. Žena si zložila

kapučňu na fialovo-čiernom plášti a jej plavé vlasy sa zaleskli v mesačnom striebre.

„Vítam Ťa, Norton,“ povedala potichu, lusкла prstami a rukou urobila sotva badateľný kruhový pohyb. Vo vzduchu rovno nad nimi sa rozsvietil polkruh žiariacich svetiel ako na lustrí.

„Vyzeráš zvláštne,“ pokračovala žena.

„Takto v tom svete vyzerajú všetci bohatí a vážení ľudia.“

„Na Ostale majú teda čudný vkus,“ prekvapene si obzerala spoločníka.

„Jelena, dúfam, že si sem neprišla so mnou preberať módu!“

„Prepáč, Norton,“ spamätala sa žena. „Prišla som ti oznámiť novinky. Hodinári sú znepokojení, dokonca aj tie arogantné víly súhlasili s krátkym stretnutím. Ako vieš, budeme rokovať o kľúčoch... Rád čaká na tvoj návrat.“

„To nie sú nijaké novinky.“

Pristúpil k nej bližšie a naklonil sa k jej tvári, akoby sa bál, že ich niekto začuje, či už človek, zvierka, alebo vták.

„Jelena, čo Ťa vlastne trápi?“

„To, čo všetkých – zblížovanie dvoch svetov.“ Podľa hlasu akoby znervóznela.

„Zbližovanie?“ Muž sa prudko vystrel. „Pohltenie, Jelena. Nazývajú veci pravými menami. Jeden svet pohltí ten druhý, pretože časová priepasť, ktorú tak nerozumne vytvorili starí hodinári, aby rozdelili zem na dve rovnaké časti, sa rýchlo zmenšuje. No čas sa usiluje o rovnováhu, preto jeden svet zomrie. Zmizne, rozplynie sa v prázdnote. Premení sa na ničotu. Ľudia, mestá, lesy, moria aj oceány, ale najmä vedomosti nazhromaždené za celé tisícročia sa stratia a civilizácia zanikne. Tento svet sa stane duchom, naveky zmizne v prepadlisku dejín, bude patriť minulosti. Zostane len tá skutočná zem. Eflara alebo Ostala? Som zvedavý, ktorá z nich bude silnejšia.“

„Prestaň, Norton.“ Jelena si končekmi prstov šúchala spánky a potriasala hlavou, akoby chcela odohnať strašnú vidinu.

„Jelena,“ jeho hlas znel o niečo láskavejšie, „nie je dôvod strachovať sa. Veľmi dobre vieš, že náš plán sa čoskoro naplní. Musíme len chvíľu počkať, kým sa skončí moje vyhnanstvo.“

„Áno, tvoj trest uplynie štvrtého mája... Presne o rok sa môžeš vrátiť a podrobiť svoje deti skúške časodejníckeho stupňa... Nebude to ľahké.“

„Presne tak, nebude to ľahké...“ súhlasil muž ako ozvena. „Ešte niečo, Jelena?“

Nervózne si prepletla prsty, chvíľu sa odhodlávala položiť mu tú otázku, ale po chvíli predsa pokračovala:

„Norton, chcela by som vedieť, ako si sa rozhodol. Čo bude s tou fejrrou?“

„Tak toto ťa trápi...“ neponáhľal sa s odpoveďou. „Preto je tvoja krásna tvárička taká zachmúrená. Prial by som si na ňu zabudnúť. A na všetko, čo s ňou súvisí.“

„Lenže ostatní nezabudnú,“ horlivo namietla žena. „Ak sa ukáže, že je obdarovaná časodejstvom, mohla by zdediť celé tvoje územie, hrady, továreň a ešte... Vieš, čo mám na mysli. Právo narodiť sa nemôžeš zvrátiť, ale môžeš mu predísť, ak použiješ čas.“

„To máš pravdu.“

„Norton, musíš sa jej zbaviť,“ naliehala žena. „Rád to vyžaduje. Všetci čakajú, ako sa rozhodneš.“

„Rád?“ uškrnul sa. „Alebo je to tvoja žiadosť, Jelena?“

„Norton, vždy som sa pokorne podriaďovala tvojim príkazom...“

„Viem,“ rázne ju prerušil, „a cením si tvoju vernosť a oddanosť.“

„Dovoľ, aby som sa s ňou porátala,“ vrúcne zašepkala žena. „Nebude dlho trpieť.“

„O tom pochybujem, Jelena, na to si priveľmi krvilačná. Navyše nemáš rada víly. Pritom sú to silné, nádherné stvorenia.“

„S ostrými krídlami,“ nenávistne zašepkala a z nejakého dôvodu sa chytila za hrud'. „Norton, nebudem mať pokoj v duši, kým bude na svete existovať čo len jedna jediná víla!“

„Tak takto sa veci majú?“

Krčovito vzdychla a snažila sa potlačiť zlosť.

Muž si odkašľal.

„Nikdy som nechápal,“ poznamenal, „prečo sa hodinári a víly nenávidia. Žeby pre odlišný tvar krídel? Alebo azda pre ich počet?“

Žena sa mykla, ale mlčala.

Norton si prekrížil ruky cez prsia a zdvihol oči k tmavému nebu, ktoré bolo posiate žiariacimi vzdialenými svetmi.

„Žije tu na Ostale, medzi obyčajnými ľuďmi,“ pokračoval bez toho, aby odtrhol oči od trblietavých nebeských svetiel. „Možno z nej vyrástla obyčajná fejra. Nikdy som svoju dcéru nevidel.“

„Mal by si sa jej zbaviť!“ znovu naliehala Jelena. „Z malých problémov raz budú veľké. Zlo sa musí zničiť v zárodku.“

„Jelena, Jelena,“ pokrútil hlavou Norton. „Ak mám zistiť, či má dar časodejstva, musím ju priviesť domov a podrobiť ju skúške. Je to riskantné!“

„A čo s ňou urobíš, ak tou skúškou prejde?“ znepokojene pokračovala a tiež zdvihla zrak k oblohe.

„Dúfam, že nikdy nebude časovať,“ zvýšil hlas muž. „Nikdy! Nebojím sa o dedičské právo podľa časodejníckeho daru, pretože verím synovi. Určite má vysoký stupeň, cítim to.“

„Dovoľ mi to urobiť,“ znovu zašepkala Jelena, sklonila hlavu a kľakla si pred muža na jedno koleno. „Dovoľ mi zbaviť sa jej, kým je zlo v zárodku.“

Odrazu sa zdvihol vietor a vysoké borovice znepokojene zaševľeli. Akoby mlčanlivý les ožil, tmavé koruny stromov zašumeli a rozšepotali sa v tichej beznádeji, akoby sa snažili prehlúšiť mužovu odpoveď.

„Mám zaujímavý plán,“ povedal potichu, ale zreteľne. „Potom ti prenechám právo rozhodnúť o jej osude. No prisahaj, že kým ti nedám pokyn, ani sa jej nedotkneš.“

„Dobre, prisahám!“ takmer nečujne, ale rozhodne sľúbila Jelena.

V telocvični bolo horúco a dusno. Deti boli unavené, tréning sa mal už dávno skončiť, ale kdeže!

„Michal, čo to vyvádzaš? To salto bokom urob ešte raz!“ Kor-pulentná trénerka prekvapivo svižne vyskočila z lavičky. „Bože-môj, si ako tuleň v cirkuse! Všetci ostatní sadnúť, koľko ráz to mám opakovať?!“

Nemusela to opakovať ani raz. Deti si s radosťou posadali na lavičky a súcitne pozorovali nešikovného Michala, ktorý sa znovu postavil na okraj žinenky. Chlapec sa rozbehol, urobil dva premety za sebou a po nevydarenom salte bokom opäť pristál na zadku.

„Michal, Michal,“ pokrútila hlavou neúnavná trénerka. „Ak to takto s tebou pôjde ďalej, na letný športový tábor môžeš za-budnúť. Vasiliska, ukáž nám, ako to má vyzerať!“

Z lavičky vstalo vysoké chudé dievča s dvoma ryšavými vr-kočmi a rázne sa postavilo na okraj žinenky. Zhlboka sa nadých-lo, vyplo hrud', zľahka sa rozbehlo a urobilo salto bokom a po-tom ešte jedno vpred.

„Tak prosím,“ pochvalne kývla hlavou trénerka. „Zober si z nej príklad.“

„Takto to nikdy nedokážem,“ skľúčene namietol Michal. „Mám inú telesnú konštitúciu.“

„To nie je pravý dôvod! Diéta a ešte raz diéta. A to sa týka každého! Na tých, čo nedodržiavajú správnu životosprávu, si posvietim v letnom tábore! Tak, už sme sa dávno mali venovať

zostave na vystúpenie. Aspoň raz si ju prejdeme a končíme. Ticho!“ Trénerka zamávala rukami na protestujúce deti. „Prejde si to aspoň naše trio. Inga, Svetlana, Vasilisa, poďte!“

Tri gymnastky sa postavili doprostred žinenky a zaujali východiskovú pozíciu. Skrčené ruky mali zdvihnuté, chrbty prehnuté a pravé nohy vysunuté na špičkách. Vasilisa stála vpredu, pretože bola z dievčat najmenšia.

Ozvala sa rýchla rytmická hudba. Zostava bola synchronná, gymnastky mali celý čas na tvárach očarujúce úsmevy. Vyzerali, akoby sa pri tanci vznášali.

„Výborne, to stačí! Inga, tie skoky sú trochu ťažké, Svetlanka, ty si neistá v otočkách. Musíš ich robiť elegantnejšie! No a ty, Vasilisa,“ trénerka položila zapýrenej dievčine ruku na plece, „k tebe mám len jednu pripomienku. Ostrihaj si tie vlasy, čo povieš? Zanedlho sa do nich zapletieš.“

„Nezapletiem,“ nesúhlasilo dievča a zvesilo hlavu. „Mne sa takto páčia.“

„No dobre,“ vzdala sa trénerka bez boja, „sú to tvoje vlasy. A, Vasiliska, mám pre teba dôležitú správu, niečo som ti vybavila. Mestská rada sa rozhodla jednému športovcovi zaplatiť letný tábor. Tvoju prihlášku už mám vo vrecku.“

„Ďakujem,“ začervenalo sa dievča. „To ste nemuseli.“

„Ale musela!“ nekompromisne odvetila trénerka a na veľkú radosť zverencov oznámila: „Nadnes stačí, rozchod!“

„Trénovali sme o hodinu dlhšie, než sme mali! Kedy si mám robiť úlohy! Ledva stojím na nohách,“ sťažovali sa v šatni dievčatá jedno cez druhé.

„Pozrite, vonku je už tma, mama sa o mňa určite strachuje,“ najhlasnejšie zo všetkých protestovala Inga. Svetlovlasá dievčina mala šesťnásť rokov a bola najstaršia z celého družstva. „A ešte to vystúpenie nakoniec, celkom sa pomiatla!“

„Skrátka chce, aby sme v tábore vyhrali súťaž oddielov,“ nezdržala sa Vasilisa. „Jej najväčšou túžbou je, aby si mohla vystaviť Letný pohár vo svojom kabinete.“

Inga sa otočila. Nemala Vasilisu rada, trochu jej závidela úspech a ustavičný záujem trénerky o „úbohú sirotu“. Nechápala, že Vasilisa sa vo svojich necelých trinástich rokoch stala majsterkou preto, lebo všetok voľný čas venovala gymnastike, len aby nemusela byť doma.

„No jasné, na teba okrem mačiek doma nikto nečaká,“ podpichla ju Inga a prižmúrila oči. „Mohla by si v tej telocvični pokojne aj spať. Všade je lepšie než v internáte, kam ťa čoskoro pošlú, ty chudátko.“

Niekoľko dievčat, Ingingých kamarátok, sa zachichotalo. Vasilise okamžite sčerveneli líca. Vždy sa od vzrušenia červenala, aj keď sa pokúšala nedať na seba nič znať.

„Každý nemá to šťastie narodiť sa do zabezpečenej rodiny,“ tichým hlasom odvetila. „Veď na tebe aj vidieť, že ťa dobre živia.“

To bola rana pod pás. Inga bola na gymnastku dosť pri tele, preto sa jej niektoré skoky veľmi nedarili.

Zapla si sandále, vystrela sa a odrazu bolo vidieť, že je o hlavu vyššia než Vasilisa.

„Čo si to povedala?“

„Dobre si počula!“

Bohvie, ako by sa to skončilo, keby sa neotvorili dvere do šatne a neobjavila sa v nich strapatá chlapčenská hlava.

„Vasilisa, ako dlho mám na teba ešte čakať!“

Dievčatá začali svorne pišťať. Chlapec sa zahanbil a zmizol.

„Ó, tak ty máš chlapca! Možno sa ťa ujme,“ pokúsila sa vrátiť úder Inga, ale vyznelo to dosť naprázdno.

Všetci vedeli, že je to Lešek, Vasilisin sused z rovnakého vchodu. Preto chodievajú po tréningu spolu domov. Samozrejme, že

sa im všetci posmievali, ale nemali nijaký dôvod. Kamarátili sa spolu už od detstva a nič viac. Okrem toho Lešek bol najväčší bitkár z celej školy, takže doňho radšej nik nezapáral. A kto to raz skúsil, viac ráz sa neodvážil.

Vasilisa náhlivo pozbierala svoje veci a cestou ich nastrkala do tašky. Utrúsila krátke: „Ahoj!“ a ako strela vyletela zo šatne.

Lešek, ktorý na ňu čakal na chodbe, si s úľavou vydýchol:

„No konečne! Už som si myslel, že tu budem musieť nocovať. Čo ti to tak trvalo?“

„Trénerka nás zdržala,“ neochotne odvetilo dievča. „A ešte Inga, zase mala hlúpe reči, dlhaňa!“ A v krátkosti Leškovi vyrozprávala, čo sa stalo v šatni.

„Jednoducho si ju nevšímaj, len na teba žiarli,“ pokrčil plecami chlapec. „Odkedy ti hovorím, aby si prestúpila k nám!“

Lešek sa venoval bojovému umeniu wu-šu. Vasilisa ho niekoľko ráz sledovala, ako šermuje mečom a tyčou a robí zložitú zostavu cvikov, vždy to vyzeralo dosť bojovne. Zdalo sa jej, že je to ako gymnastika, ale Lešek sa označoval za bojovníka a bol veľmi hrdý na to, že je jedným zo stúpcov wu-šu.

„Čo tým chceš povedať? Aká gymnastika?!“ čertil sa zvyčajne. „To je bojové umenie! Hoci s tvojou roznožkou a akrobaciou by sme ťa hneď vzali do družstva.“

Vasilisa zakaždým s úsmevom namietala, že jej namiesto meča stačia kužele a stuha.

Rovnako aj teraz len pokrútila hlavou a zamyslene povedala:

„Ak naozaj budem musieť ísť do internátu, bohvie, či potom vôbec budem môcť chodiť na gymnastiku.“

Vasilisa žila so svojou nevlastnou babičkou Martou z matkinej strany. Ako šesťročná si náhodou vypočula babičkin rozhovor so susedou a zistila, že nie je jej skutočná príbuzná. Jednoducho sa o Vasilisu starala na otcovo želanie. Aj keď sa toto „hrozné tajomstvo“ dozvedela, naďalej jej hovorila babi a tvárila sa, že nič netuší.

Vasilisina matka zmizla pred mnohými rokmi. Marta o nej hovorila ako o prelietavej ľahkomyselnej krásavici. Vraj si našla muža, ktorý sa k nej hodil viac. Lenže vždy sa pritom červenala a uhýbala pohľadom. Malá Vasilisa si z toho odvodila, že to hovorí preto, lebo ju na to niekto naviedol, alebo jednoducho preto, aby sa vyhla ďalším otázkam. Absolútne presne však vedela, že otec žije niekde v zahraničí. Babička jej rozprávala, aký je veľmi zaneprázdnený, pretože pracuje v nejakej významnej tajnej firme. A Vasilise nepíše, aby ju neprivedol do nešťastia. Hovorila aj to, že za ňou otec možno raz príde, keď odíde z tej záhadnej práce.

Marta bola v ich štvrti známa milovníčka mačiek. Vasilisa mala niekedy pocit, že pri ich vchode sa schádzajú mačky vari z celej planéty. Martin trojizbový byt obývalo viac než desať otravných chlpaní a asi dva tucty sa obšmietali pri dverách. Pokiaľ Vasilise pamäť siahala, vždy sa okolo motala kopa mačiek, po ktorých musela upratovať. A navyše ich kŕmiť a dozerať, aby sa medzi sebou nebili.

Preto mala radosť, že nakoniec vďaka добрote a húževnatosti trénerky pôjde do letného športového tábora. Aspoň na chvíľu si od toho mačacieho kráľovstva oddýchne.

Rozprávke, že otec jedného dňa za ňou príde, prestala veriť, keď mala osem. A keď v skrini pod uterákmi našla hrubý zväzok starých listov, prestala mu písať. Ani jeden jej list babka neodoslala. Potom, ako mama zmizla, sa pravdepodobne rozhodol, že na dcéru zabudne. To bude tá jeho ‚záhadná práca‘.

Vasilisa vedela, že Marta okrem dôchodku dostávala ešte nejaké peniaze. Raz za mesiac chodila na miestnu poštu a domov sa vracala s veľkými balíkmi granúl a rozličnými maškrtami pre mačky. Vasilise vždy priniesla malú čokoládu a sebe fľašu koňaku, ktorý večer vypila, čo u nej vyvolalo sentimentálnu náladu. Hľadila Vasilisu po vlasoch a rozprávala jej príhody zo svojho

detstva. Potom väčšinou zaspala a spala celú noc aj deň a niekedy ešte dlhšie.

Jedného dňa Marta dostala infarkt. Jej srdce neuneslo stratu obľúbenej mačky Strely. Starenku odviezli do nemocnice a nikto nevedel, čo bude s Vasilisou.

Prešli dva týždne a dievčina žila sama v byte ako predtým. Teta Galina zo susedstva jej nosila jedlo a dokonca jej dávala peniaze na bežné výdavky. Vždy pritom poriadne nahlas, aby to bolo počuť v celom vchode, Vasilisu ľutovala a spriadala plány, čo s ňou bude ďalej. Aj Lešek jej občas doniesol nejakú dobrotu, ale jeho peniaze kategoricky odmietala. Vlastne začala tajne dúfať, že sa na ňu zabudne a bude môcť žiť sama. A možno si nájde skutočnú prácu...

Vasilisa si zhlboka vzdychla, a aby zahнала nepríjemné myšlienky, natešene sa pochválila:

„Trénerka povedala, že určite pôjdem do toho tábora. Veril by si tomu?“

„Super!“ zaradoval sa Lešek. „Aj náš oddiel tam pôjde. Tréner si najviac zo všetkého želá, aby Letný pohár mohol vystaviť v kabínete všetkým na očiach.“

Obaja sa začali nahlas smiať. A ako sa tak zhovárali, ani si nevšimli, že sú už skoro doma. Museli už len prejsť okolo plotu, ktorý oddeľoval materskú školu a...

„Hej, padavky!“

Obaja sa otočili. To sa dalo čakať. Inga. A nie sama. Bol s ňou jej priateľ boxer Viťo. Od neblahej predtuchy prešiel Vasilise po chrbte mráz.

„Mám taký pocit, že si sa mi zabudla ospravedlniť, ryšavka nafúkaná!“ zhúkla Inga.

Viťo sa zaškľabil a podišiel bližšie.

„Za čo by sa ti mala ospravedlniť?“ nevlúdne sa spýtal Lešek a postavil sa pred kamarátku.

„Čo je Ťa do toho?!“ Inga prižmúrila oči. „Uhni, chlapče, ne miešaj sa do toho. Ryšavka si už dávno koleduje o príučku.“

„Nie som ryšavka!“ vyzývavo odvetila Vasilisa spoza Leškovo ho pleca. „A ospravedlňovať sa nebudem, dlhaňa!“

„Sklapni, ty padavka!“

Viťo výhražne zapukal prstami.

Vykročil k Leškovi a chcel ho udrieť do nosa. Ten však hromotlka predbehol, rýchlym pohybom ho schmatol za predlaktie, podrazil mu nohu a zvalil ho na zem.

Bohužiaľ, bol to len krátky okamih víťazstva. Viťo zreval, horko-ťažko sa prevalil a s Leškom sa začali váľať po zemi. Rozzúrená Inga sa vrhla na Vasilisu, ale tá stihla uskočiť nabok, pretože triezvo vyhodnotila svoje šance proti dlhým vystrčeným nechťom protivníčky. Všetak aj za ne dlhaňa veľa rász od trénerky schytala.

Našťastie, okolo ťla početná veselá skupinka, ktorá bitkárov od seba odtiahla za uši. Viťo nahlas nadával, pretože ťtíhle prísne dievča ostrihané na mikádo mu začalo dohovárať, zatiaľ čo jeden z chlapcov držal previnilca za ruky. Inga sa nehanbila ľútoťtivo vzlykať.

„Počkaj v tábore!“ zhúkla na Vasilisu a vzápätí žobronila: „Pusťte ho, už nič neurobí.“

Vasilisu a Leška si nikto nevšimál, a tak sa mohli nepozorovane vytratiť.

Keď konečne došli k svojmu vchodu, zastali v slabom blikajúcom svetle pouličnej lampy, ktorá svietila ako jediná na celej ulici. Lešek si ohmatál nos.

„Uf, nie je zlomený!“ s úľavou si vydýchol. „Keď sme boli na zemi, poriadne ma doň udrel čelom!“

Vasilisa previnilo prešľapovala na mieste.

„Prepáč, Lešek, je to moja vina.“

„To nič,“ mávol rukou, „dobre sme sa pobili. Ani tebe by,

mimochodom, nezaškodilo naučiť sa zopár chmatov, aby si sa nabudúce vedela brániť.“

„Také niečo by som ťažko zvládla.“

„S tvojou fyzickou kondíciou ľavou zadnou. Jediný problém je, že máš v sebe málo hnevu. Musíš prebudiť bojového ducha!“

Vasilisa mlčala, no uvedomila si, že ak bude chcieť ísť do letného tábora, bojového ducha bude musieť v sebe tak či tak prebudiť, pretože Inga ju tam nenechá na pokoji.

„Tak dobre, mali by sme ísť.“

Lešek zmizol vo vchode ako prvý.

„A zastavíš sa potom?“ spýtala sa Vasilisa, keď stúpali po schodoch, a usmiala sa. „Kto by ti inak pomohol s matikou?“

„Veď hej, nie každý je taký múdry ako ty,“ uškrnul sa Lešek. „Počítanie ti ide jedna radosť.“

Jasné! pomyslela si Vasilisa a spomenula si na každodenné príklady, ktoré jej dávala babička Marta. Občas mala pocit, že z nej chce vychovať matematického génia. Každý večer Vasilisa riešila rozličné príklady, logické úlohy a všelijaké hry, ale vždy šlo o čísla. Marta mala na každý deň pripravené nové rébusy. Kam na ne chodila? Lenže teraz, keď je v nemocnici, Vasilisa má kopu voľného času. Dokonca si môže pozvať aj Leška, pretože mačky zmizli, už ani jedna sa nemotala okolo dverí. Zvláštna a nepochopiteľná, ale rozhodne príjemná zmena.

Lešek býval na piatom poschodí a Vasilisa na štvrtom. Preto si obaja všimli pootvorené dvere a začuli hlasy, ktoré sa ozývali z babičkinho bytu.

„Niekto je u vás?“ začudoval sa Lešek.

Vasilise zovrelo srdce. Ktovie prečo, ale odrazu ju prepadol hrozný strach. Ani si neuvedomila, čo robí, otočila sa a rýchlo sa rozbehla dolu po schodoch. Vonku sa jej uľavilo. Chladný vietor jej príjemne ovieval tvár aj šiju a akoby ju vzdušnými dlaniami chlácholivo hladil po vlasoch.

„Vasilisa, čo je s tebou?“ zrazu vedľa nej stál nechápajúci kamarát.

„Lešek, ja tam nejdem.“

„Čo blázníš? Neboj sa!“

Vtom niekto chytil Vasilisu za plece. Dievčina sa obzrela, bola to teta Galina. V očiach sa jej leskli slzy radostného vzrušenia.

„Vasilisa, dievčatko moje!“ zvolala. „Tak veľmi sa teším! Prišiel tvoj otec...“

Keď Vasilisa obrátila poslednú stranu, veľké hodiny v knižnici odbili šesť. Kniha sa jej páčila. Legendy o vílach, čarodejníkoch čiernej mágie a dokonca aj o rytieroch ju bavili. Navyše boli napísané tak, akoby sa skutočne stali. Dokonca aj názov tomu napovedal: *Skutočné príbehy*. Len škoda, že v otcovej knižnici nie sú nijaké knihy pre deti, povedzme o škole alebo o športe. Tie by si prečítala oveľa radšej.

Na dlhých policiach sa vynímali rady obrovských encyklopédií natlačených jedna na druhú. Chrbty starodávnych vydaní sa leskli v krásnych pozlátených väzbách. Názvy kníh boli v rozličných neznámych jazykoch. Vasilisa vytiahla jednu v zamatovom obale s ozdobnými medenými krúžkami. Stránky boli zaplnené písaným písmom, ktoré vyzeralo ako hieroglyfy. Nedokázala prečítať ani jedno slovo, a tak vrátila ťažkú knihu naspäť na policu.

Ukázalo sa, že čítanie je to najzábavnejšie, čo sa v dome dalo robiť. A knižnica bola najbezpečnejším miestom v otcovej usadlosti, ako Vasilisa nazvala obrovský dvojposchodový dom s rozľahlou záhradou a trojmetrovým plotom. V dome boli nádherne zariadené izby. Prekrásna prepychová obývačka, priestranná hala s koženými sedačkami a so sklenenými stolíkmi. Všade stáli vysoké vázy, svietniky a trojdielne zrkadlá. Na stenách viseli

obrazy v masívnych rámoch a na podlahe boli hebké vzorkované koberce. V dome bolo dosť zákutí, kde sa dalo posediť a užiť si skutočný komfort, to áno, ale ona bola najradšej tu, kde medzi mlčanlivými knihami počúvala pravidelný upokojujúci tikot nástenných hodín.

Vtedy, v ten osudný večer, keď jej nadšená teta Galina so slzami v očiach oznámila, že prišiel jej otec, bolo ťažké vyznať sa vo svojich pocitoch. Najskôr susedu podozrievala, že si z nej vystrelila, ale potom si uvedomila, že ona nemá vo zvyku žartovať. Vlastne vôbec nemala zmysel pre humor.

Nakoniec sa ukázalo, že neprišiel otec, len jeho šofér.

Vysoký zachmúrený muž s dlhými čiernymi vlasmi pevne zviazanými do vrkoča a so zvláštnou bielou jazvou na ľavom líci sa predstavil ako pán Ern, ktorý pracuje pre pána Ohneva. Chvíľu si s tetou Galinou niečo šepkali, potom jej ukázal akési papiere, načo si susedka vreckovkou utrela oči a pomohla Vasilise s balením najdôležitejších vecí.

Odvtedy ako Vasilisa prvý raz prekročila prah otcovho domu, prešli tri mesiace. Premietla si, aký dojem na ňu urobil obrovský dvojposchodový elegantný dom plný svetla, so širokánskymi oknami, s verandou obrastenou brečtanom a paviničom.

A tá nádherná záhrada s kľukatiacimi sa cestičkami husto posypanými štrkom, pôvabná kovaná hojdačka a parádny altánok... Vasilisa si myslela, že sa jej to sníva alebo sa ocitla v rozprávke.

Lenže ani v rozprávke nebýva všetko len dobré.

Pred domom ju privítali štyri deti. Dvojčatá Nort a Dejla mali asi štrnásť, vedľa nich stáli ešte dvaja menší chlapci – deväťročný Erik a osemročný Noel. Nad deťmi stála vychovávateľka, príšerne chudá nepríjemná žena s pichľavým a nesústredeným pohľadom. Šofér ju pozdravil a zveril jej Vasilisu. Vychovávateľka sa odmerane predstavila ako pani Azalea a pozorne si

dievčinu obzrela. Akoby si ju chcela vystaviť v obývačke ako väzu alebo zavesiť na stenu namiesto obrazu. Potom sa uškrnula, otočila a kývla jej, aby šla za ňou. Deti novú sestru mlčky sprevádzali nepriateľskými pohľadmi.

Vasilisina izba bola malá, ale pekne zariadená. Na stene napravo od okna bola posteľ, naľavo bol menší stôl a dokonca dve stoličky. V rohu vedľa dverí stála nízka lakovaná skriňa. Podlahu pokrýval okrúhly žltkastý koberec. Nespokojnému človeku by sa izba možno zdala obyčajná, ale Vasilise pripadala prepychová. Hlavne tu neboli nijaké mačky!

Pani Azalea jej sucho oznámila, že rodina večeria vždy o ôsmej a meškanie sa trestá.

Pri stole sa Vasilisa utvrdila, že v dome nie je vítaná. Vychovávateľka si ju rovnako ako predtým nevšímala, deti po nej hádzali zlostné pohľady a tie najmladšie na ňu dokonca vyplazovali jazyk. Vasilisa sa ešte viac zachmúrila.

Po večeri sa prvý raz pobila s Nortom.

Bratia a sestra si na ňu počkali na chodbe. Vasilisa ani nestačila zareagovať, keď ju Nort udrel do tváre. Druhej rane sa stihla vyhnúť, ale utiecť sa jej nepodarilo, pretože ostatné deti jej zatarasili cestu. Našťastie tam zrazu stála pani Azalea a bez jediného slova všetkých štyroch odviedla. Vasilisa musela ísť sama.

Keď dorazila do izby, na opuchnuté líce si priložila striebornú lyžicu, ktorú si bez dovolenia zobrala v kuchyni, a zahĺbila sa do svojich myšlienok.

Prečo sa k nej správajú tak škaredo? Aký dôvod na to súrodenci majú? Prečo sa pani Azalea uškrnie zakaždým, keď sa Vasilisa dostane do jej zorného poľa? A prečo ju Nort bezdôvodne udrel?

Nikto jej však na tieto otázky neodpovedal, a tak jej nezostávalo nič iné, len počkať na otca, ktorý by sa podľa pani Azaley mal čoskoro vrátiť zo služobnej cesty.

Vasilisa nevedela, čo robí Norton Ohnev, ale očividne dobre zarábala. Rodina si žila na vysokej nohe už podľa služobníctva – mali šófera, ochranku, vychovávateľku a ešte niekoľko osôb na upratovanie domu. Pani Azalea deti každé ráno vozila do súkromnej školy a po vyučovaní zase domov.

Vasilisa mohla zostať vo svojej triede a dokonca chodiť aj na gymnastiku, všade ju však sprevádzal pán Ern.

Ukázalo sa, že dostať sa za obvodové múry záhrady je dosť zložité. Bolo treba prejsť cez dve brány a predtým sa dlho pozerieť, ako sa pomaly otvárajú. Pani Azalea navyše Vasilise zakázala obzeráť sa a na plnenie svojho príkazu dozerala prísny okom.

Netreba pripomínať, že to bolo veľmi zvláštne. Keď Vasilisa odchádzala so šóferom do školy, ostatné deti už boli preč. Asi chodievali skôr.

No aj napriek všetkým ťažkostiam Vasilisa rada sledovala užasnuté pohľady spolužiakov, keď sa začala voziť do školy v čiernom aute a dvere jej otváral nebezpečne vyzerajúci šófer. Aj učitelia chodili cez prestávky za ňou a vypytovali sa jej na nový život v otcovom dome.

Dostávala dokonca aj vreckové. Keď jej vychovávateľka prvý raz dala šuštiacu zánovnú bankovku, vytreštila na ňu oči.

„To všetko môžem minúť?“ prekvapene sa spýtala a už rátala, koľko nových džínsov si za tie peniaze kúpi a ešte jej aj zostane, aby to oslávila.

Nort stojaci obďaleč sa povýšenecky zaškl'abil.

„Ó, ryšavá sirota nakoniec ešte aj k peniazom príde!“ povedal uštipačne a naznačil neslušné gesto.

„Každý deň dostaneš rovnakú sumu,“ odvetila pani Azalea a tvárila sa, že si Nortovu poznámku nevšimla. „Dúfam, že sa o seba vieš postarať.“

Vasilisa naradostene prikývla a bratove posmešky ignorovala. Ten sa jej potom peniaze pokúsil zobrať, a vychovávateľka

sa do toho nezastarala. Nort bol zjavne jej obľúbencom, ale Vasilise sa podarilo pred ním utiecť. Vyliezla na veľký rozložitý dub a schovala sa do koruny. Vrcholky stromu prevyšovali dom a jeho husté lístie tienilo Vasilisino okno, takže v izbe bolo vždy prítmie. Po dubových konároch, ktoré siahali skoro až po okennú rímsu, mohla nepozorovane vliezť do izby alebo po nich naopak zliezť naspäť do záhrady.

Vasilisa to tak zvyčajne robievala, keď utekala pred neznesiteľnými staršími súrodencami. Dejla mala navyše jedovatý jazyk a pri každom stretnutí si neodpustila nejakú uštipačnú poznámku.

Vo všedné dni presne o siedmej čakal na Vasilisu pri bráne pán Ern. Odprevadil ju do školy, popoludní ju zase vyzdvihol a odviezol na gymnastiku. Potom sa k nim pripojila pani Azalea s Nortom a Dejlou a šli domov. Celý rituál prebiehal v absolútnom tichu a Vasilisa si pomaly začala zvykať na ustavičný dozor.

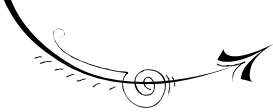
No Leška pán Ern hrozne rozčuľoval.

„Počuj, ten trpák sa bude za tebou večne vláčiť?“ spýtal sa a nenápadne pritom sledoval odmeraného šoféra, ktorý sa ustavične motal niekde nablízku.

Bola sobota a Vasilisa mala celý deň voľný. Nort, Dejla, Erik aj Noel každý víkend niekam zmizli. Keď o šiestej ráno vstala, už doma nezastihla nikoho okrem pána Erna.

Vasilisa si za prvý týždeň z vreckového dosť našetrila, a tak vyrazila s Leškom na nákupy. Dopriala si tmavomodré džínsy, tenisky, tenký sveter s vyšitým motýľom na prsiach a perfektný športový dres.

Kúpili aj nové oblečenie na tréning pre slabo sa brániaceho Leška, futbalovú loptu a značkové bežecké závažie na nohy, po ktorom Lešek už dávno túžil. Potom Lešek napriek protestom pozval kamarátku na zmrzlinu. Pochutnávali si na smotanových kopčekoch s čokoládovou polevou a veselo rozoberali nákupy

bez toho, aby si všímali pána Erna, ktorý si vonku čítal noviny alebo to aspoň predstieral.

„A čo tvoj otec, už prišiel? Videla si ho?“ spýtal sa Lešek, keď zdolal väčšinu zmrzliny.

Bol úprimne nadšený, že Vasilisa tak náhle zbohatla, a videl v tom len samé pozitíva – teda okrem toho, že sa v jej živote objavili bratia, sestra a rezervovaný pán Ern.

„Nie, ešte som ho nevidela.“ Vasilisa sa zadumane rýpala lyžičkou v pohári. „Je to zvláštne, však? Nemala som potuchy, že mám otca. Nevedela som, či žije, alebo zomrel...“

„Zvláštne je, že za tebou prišiel až teraz,“ trefne poznamenal Lešek.

„Dvanásť rokov sa o mňa nezaujímal, tak prečo by sa mal odrazu ponáhľať?“

Zavládlo trápne ticho.

„A čo tvoj brat? Ešte ťa otravuje?“ pokúsil sa Lešek zmeniť tému.

„Ako inak!“ Vasilisa mávla rukou. „Večne striehne na chodbe aj s Dejlou. Aj tí mladší vymýšľajú kadejaké lotroviny, vo všetkom poslúchajú staršieho brata.“

„Keby sa mi tak dostal do rúk,“ ľútosť povedal Lešek a prižmúril oči. „Vybavil by som si to s ním ako chlap s chlapom.“

„To neprichádza do úvahy,“ pokrútila hlavou Vasilisa. „Veľmi rada by som ťa pozvala. Keby si videl tú nádhernú záhradu! No nejde to... A okrem toho,“ stíšila hlas a zabrúsila pohľadom k pánu Ernovi, „mám taký pocit, akoby som teraz žila pod zámkom, ako vo väzení. Predstav si, že v dome nie je nijaký telefón. Nemôžem ti ani zavolať.“

„Počuj, tak ti kúpime mobil,“ pleskol sa po čele Lešek. „Ako to, že nám to skôr nenapadlo!“

„Len či mi ho dovoľia,“ pochybovačne zavrtela hlavou Vasilisa. Predstava, že by mala vlastný maličký mobil, sa jej tak

zapáčila, že sa s Leškom hneď rozbehli do najbližšieho obchodného centra.

Našťastie bol v dome dobrý signál, a tak sa teraz mohla zamknúť v izbe a rozprávať sa s kamarátom telefonicky.

Myšlienky na zvláštnosti otcovho domu jej však nedali pokoj. Raz sa naschvál vybrala k bráne, aby zistila, či by sa mohla (možno sa to niekedy bude hodiť?) sama dostať za plot usadlosti. Chvíľu sa obšmietala okolo zatvorenej železnej brány a potom sa vydala pozdĺž plota. Iný východ však nenašla. A dokonca sa ani nevrátila naspäť k bráne, hoci si bola istá, že celý dom niekoľko ráz obišla.

Práve pri tejto činnosti ju pristihol pán Ern. Chytil ju pevne za rameno, mlčky ju odviezol až do jej izby a rázne ju požiadal, aby viac okolo plota nechodila.

Ešte jedna vec bola veľmi zvláštna. Raz Vasilisa uprostred noci podišla k otvorenému oknu. Na nočnej oblohe žiaril mesiac v splne. Jej ruky slabo svietili v tme. Ako začarovaná spojila dlane a tie sa naplnili svetlomodrými a tmavomodrými mihotajúcimi sa iskrami. Potom roztvorila ruky a izba sa rozžiarila ohňostrojom strieborných a tmavomodrých svetiel. Na okamih sa jej zdalo, že cez svetelný pás prebleskujú číslice. A potom všetko zmizlo. Vasilisa si myslela, že sa jej to len prisnilo, ale pri ďalšom splne sa všetko zopakovalo – chôdza počas spánku aj záhadné číslice. Rozhodla sa, že o tom nikomu nepovie, ani Leškovi, kým sama nezistí, čo sa to deje.

Hodiny odbili sedem. Veru, tak sa ponorila do spomienok, že si ani nevšimla, že je čas odísť z knižnice.

Sedela na svojom obľúbenom mieste na parapete, schovaná za malinovočerveným závesom. Čítala si tu celú noc pri svetle malinkej sviečky. V dome bola zavedená elektri-
na a ústredné kúrenie, ale takmer sa nepoužívali, dávali tu prednosť sviečkam a kozubom. Pani Azalea často opakovala,

že pán Ohnev má radšej živý oheň než studené nudné svetlo elektrických žiaroviek.

Vasilisa sa chystala vyliezť zo svojho úkrytu, aby sa ako každé ráno v knižnici trochu pretiahla. Už bolo načase pripravovať sa na leto, trénerka nikomu nič neodpustí. Hoci... pustia ju vôbec na celé tri týždne do letného tábora? Zatiaľ o tom radšej nerozmýšľala.

Z chodby sa ozval šramot. Nieкто siahol na kľučku.

Vasilisa spozornela. O chvíľu sa dvere začali pomaly otvárať a dievčina začula Erikov šepot.

„Tak kde je ryšaňa?“ V bratovom hlase sa ozývalo sklamanie. „Vravel si, že tu bude.“

„Určite je tu, niekam sa schovala,“ potichu odvetil Nort. „Sto-percentne.“

Dvere sa zabuchli, no Vasilisa si bola istá, že bratia zostali v knižnici.

„Určite ešte spí,“ vyhlásil Erik. „Mali sme ju chytiť večer...“

„V izbe nie je, pozrel som sa.“ Nort urobil niekoľko krokov k malinovočervenému závesu, kde sa sestra ukrývala. „Vylial som jej do tašky celú fľaštičku lepidla!“

Keď to Vasilisa začula, od rozhorčenia zalapala po dychu. Už- už chcela vyskočiť zo svojho úkrytu, keď si uvedomila, že brat to zrejme na ňu skúša, preto zostala na svojom mieste.

To sa už chlapi priblížili tesne k závesu.

„Nie je tu,“ ozval sa sklamaný Erikov hlas. „Určite je niekde v záhrade a robí tam tie svoje saltá.“

„Ako opica v cirkuse,“ opovržlivo sa vyjadril Nort.

Vasilisa pevne zovrela pery, aby nevybuchla. Nechcela hneď zrána vyvolať roztržku. Mala v pláne požiadať pána Erna, aby ju zaviezol do mesta, kde sa chcela stretnúť s Leškom.

„Videl si, ako lezie po strome?“ Erik obdivne hvizdol. „Díval som sa, ako vychádza zo svojej izby. Skákala po konároch ako...“

„Opica,“ doplnil Nort. „Prečo musí ryšaňa bývať s nami? A práve pred tou skúškou? Niečo tu nesedí...“

Vasilisa natrčila uši. O čom to hovoria? Vtom brat stíchol. Zato Erik sa očividne nemohol dočkať, až sa o novej sestre porozprávajú:

„Počul som, ako Ern hovoril s našou Azaleou o tom, že je skvelá gymnastka.“

„Hlúpa a nezmyselná činnosť,“ opäť brata prerušil Nort. „Mal som na mysli niečo iné. To otec chce, aby s nami bývala aj TAM?“

Znovu zaškrípali dvere. Bolo počuť ťažké pomalé kroky.

„Čo robíte v knižnici?“ ozval sa pokojný, no ľahostajný hlas. „Nemáte v sobotu ráno na robote nič lepšie?“

Vasilise úzkosťou zovrelo srdce. Kto je to?

„Hľadali sme ryšaňu, otče...“

To hádam nie!

„Často sem chodieva.“

Vasilisa sa zahanbila, že sa schováva za závesom. Čo má teraz robiť? Ako sa má nenápadne dostať zo svojho úkrytu, aby sa konečne mohla stretnúť s človekom, ktorého si tak želala vidieť už od prvého dňa v tomto strašnom dome? A vlastne ešte oveľa skôr...

„Nort, vari si zabudol, o čo som ťa požiadal?“ V ľahostajnom hlase bolo cítiť chladné kovové tóny.

Aj Nort si to zjavne všimol, pretože suchopárne odvetil:

„Áno, otče. Nabudúce sa k nej ani na krok nepriblížim.“

„Skúška sa blíži a mal by si sa sústrediť len na ňu a na nič iné.“

„Áno, otče,“ úctivo pritakal Nort, ktorý sa v tej chvíli na seba ani trochu nepodobal. „Veľmi si želám byť skutočným hodi...“

„Cítim vôňu sfúknutých sviečok,“ prerušil syna Norton Ohnev. „A ten záves na druhom okne sa nejako vlní... No pekne!“

Zavládlo ticho. Vasilisa strýpla od hrôzy a priala si jediné – preboriť sa cez okenné sklo von.

„Vylez!“

Ozval sa tichý a pokojný hlas, ale vo Vasilise by sa krvi nedorezal.

Pochopila, že ju odhalil. Cítila, ako ju zradilo vlastné telo a celá sa červená. Odhrnula ťažký záves a ťažkopádne zoskočila na podlahu.

Pred ňou stál vysoký chudý muž so širokými plecami a s plavými vlasmi. Jeho sivozelené oči, rovnaké, aké mal Nort, hľadeli ľahostajne akoby cez ňu.

Ťažko povedať, prečo si Vasilisa otca predstavovala úplne inak. Myslela si, že má ryšavé vlasy, tmavomodré oči, je veselý, ale Norton Ohnev vyzeral inak, než si vysnívala.

„V mojom dome nemáme vo zvyku počúvať za dverami,“ chladne sa ozval a premeriaval si dcéru od hlavy až po päty.

Jeho tvár s jemnými črtami sa skrivila v kyslom výraze plnom opovrhnutia.

„Veď som si aj myslel, že som po teba poslal zbytočne,“ usúdil so zamračeným čelom. „Vari nevieš, že počúvať cudzie rozhovory je neslušné?“

„Nepočúvala som,“ protestovala Vasilisa. „Len som si čítala rozprávky.“

Knižku mala ešte pri sebe, zvierala ju v rukách a nevedela, čo si s ňou počať.

Otec si ju chvíľu mlčky obzeral, potom odrazu vytiahol z vrecka na saku lístok a podal ho dcére.

V rohu bolo napísané: *Pre Vasilisu*.

„Našiel som to v tvojej izbe na stole,“ povedal. „Prečítaj to.“

Vasilisa nechápavo otvorila odkaz. Z otcovho správania bola v poriadnych rozpakoch. Takto si ich stretnutie nepredstavovala. To ju ani neobjíme?

Vasilisa, príď večer do knižnice, musíme sa porozprávať. Erik.

„Čo to má znamenať?“

Vasilisa pokrčila plecami.

Ako to má vedieť? Možno je to len ďalší krutý žartík. Dosiaľ jej nikto zo súrodencov nijaký odkaz nenapísal.

Nort so záujmom chvíľu sledoval otca, chvíľu Vasilisu, zato Erik bol bledý a vydesený a skrúšene prešľapoval z nohy na nohu.

„Často chodíš sem do knižnice?“ vypytoval sa otec ďalej a tváril sa, že počínanie mladšieho syna si nevšimol.

Vasilisa premýšľala, ako najlepšie odpovedať. Otec sa už aj tak tváril nepriateľsky, nechcela ho ešte viac dráždiť.

„Chodí sem každý deň,“ odvetil Nort za ňu a zaškeril sa. „Potiaľ nie je v škole alebo na tej svojej gymnastike.“

„A čo iné mám asi tak robiť?“ odsekla už trochu nahnevane Vasilisa. „Keď chodiť von sa nesmie.“

„Dobre,“ prerušil ju otec. „Erik, Nort! Možno o tom viete niečo vy dvaja!“

Nort pokrútil hlavou. Erik sklopil zrak.

Norton Ohnev sa opäť obrátil k Vasilise.

Dlho uprene pozoroval jej tvár, akoby sa v nej pokúšal nájsť odpoveď na nevyslovenú otázku. Potom sa očividne rozhodol konať. Chytil dcéru za rameno a ťahal ju za sebou von z knižnice. Nort ich sprevádzal víťazoslávnym pohľadom.

Zišli dolu po širokom schodisku, ktoré viedlo do haly, cestou stretli pani Azaleu. Tá sa svojmu pánovi hlboko poklonila a Vasilisino zúfale rozpoloženie si vôbec nevšimla.

Otec s dcérou vyšli z domu a zamierili po kľukatej ceste, husto vysypanej čiernobielym štrkom, hlbšie do záhrady. Norton sa zastavil až pri starej nenápadnej kôlni. Táto časť záhrady bola celkom spustnutá. Tráva siahala až po pás, takže nízku stavbu zakrývala takmer do polovice dverí.

„Sme na mieste,“ povedal Norton a pustil dcérino rameno. „Chvíľu si tu pobudneš. Povedzme do večera.“

„Čo som urobila?“ vykričkla Vasilisa celá červená od rozhorčenia nad toľkou nespravodlivosťou. „Nechcem tam ísť, jasné?!“

„V mojom dome platia určité pravidlá,“ odvetil jej otec a prižmúril oči. Zablýsla sa v nich iskierka záujmu. V každom prípade teraz vyzeral o niečo menej ľahostajný. „Ber to tak, že je to nevyhnutné,“ pokračoval a jeho tvár opäť stvrdla. „A aby som nezabudol, zakazujem ti chodiť do rodinnej knižnice.“

„Prečo tu mám byť zatvorená?“ Vasilisa sa obzrela na drevený domček za svojím chrbtom. „Nemohla by som sa radšej ísť učiť? Máme toho teraz v škole veľa...“

„Na školu zabudni. A na učenie tiež. Tvoj život sa celkom zmení.“

„Prečo by sa mal?“ opäť nezdvorilo utrúsila dievčina.

„Zapamätaj si jedno jednoduché pravidlo,“ sucho povedal Norton a sledoval dcérinu meniacu sa tvár. „Nikdy mi neodporuj!“

Vtom sa zahnal a vylepil Vasilise facku.

Dievča vykričklo skôr od prekvapenia a krivdy než od bolesti.

Norton rýchlo odomkol dvere a strčil dcéru dovnútra. Rinčiacca závoja sa zaklapla a on sa vzdialil. Vasilisa zostala sama v úplnej tme.

„No, páni...“ povedala len a ohmatala si líce. „To bude pekná modrina!“

Tak takto si stretnutie s otcom nepredstavovala.

Ani raz sa na ňu neusmial, nevenoval jej jediný vľúdny pohľad. Takto sa správajú ľudia, keď sa po dlhom čase stretnú so svojimi blízkymi? Ani náznak záujmu, sympatie, obyčajnej zvedavosti. Kde bola, ako žila, čomu sa venovala? Namiesto toho len chlad, nezáujem, odmietnutie a facka. Pri spomienke na to posledné sa Vasilise zachveli pery.

Načo jej je taký otec? Bolo by lepšie, keby aj naďalej o sebe nič nevedeli. Zdá sa, že zo stretnutia s dcérou nemá ktovieakú radosť.

Prešla asi hodina a Vasilisa si uvedomila, že sa celá trasie. Taká zima! Predsa je len začiatok mája a na nosenie tenkej blúzky je ešte skoro. Keby bola vedela, že ju zatvoria do kôlne, obliekla by sa teplejšie. Z toľkého svetobôľu smutne zavzlykala a z toho pohybu ju zaboľelo líce. Musí teraz zabudnúť na zvláštne otcovo správanie a sústrediť sa.

Prečo jej Erik z ničoho nič napísal odkaz? Všimla si, aký mal z otca strach. Nort vyzeral prekvapený a všetko sledoval so záujmom, takže o odkaze nič nevedel.

Vasilisa si vzdychla a rukami si ešte pevnejšie objala kolená. Až sa odtiaľto dostane, musí tomu prísť na koreň.

No prešli tri hodiny a nikde nikoho.

Vasilisa cítila, ako sa jej zatvárajú oči, pomaly zaspávala. Veď celú noc nespala, namiesto toho si čítala. Prečo je tu taká zima...?

... Mala nádherné ohnivočervené krídla. Zamávala nimi a šlo to náramne hladko, akoby celý život lietala. Hlboko vnútri sa cítila nádherne ľahko, nepatrné pohyby ju nadnášali a ona sa vznášala vo víre eufórie. Stúpala čoraz vyššie a užívala si úžasný pocit radosti zo slobodného letu.

Biele oblaky vystriedali hviezdy, ktoré z diaľky vlúdne žiarili...

Odrazu v zamatovo čiernej tme vzplanuli tisíce ohnivých schodísk a zakryli celé nebo. Vasilisa bola bezradná. Nevedela, kadiaľ má letieť ďalej: krídla jej spaľovala žiara zo schodov, ťažko sa jej dýchalo.

„Ponáhľaj sa,“ zašepkal jej do ucha príjemný chrapľavý hlas. „Rýchlo, zostáva ti len chvíľka... musíš si vybrať správnu cestu!“

„Nie!“ prerušil ho iný hlas, hrubší a prísnejší. „Po ohnivých schodoch sa nesmie chodiť! Okrem toho vôbec nevie, kam má ísť!“

Ozval sa hlasný, nepríjemný smiech.

Vasilisa sa strhla a zmeravela, krídla jej znehybneli.

„Nevzdávaj sa!“ vyľakane sa ozval prvý hlas.

Dievčina cítila, ako ju obrovská sila ťahá naspäť. Doslova akoby niekto pretáčal dozadu filmový pás. Žiariace hviezdy rýchlo odplávali a menili sa na blednúce bodky, až kým sa neschovali v hustej sivej hmle, ktorá sa tu zrazu objavila. Hmla jej zaliezala do uší, úst aj do očí, krídla zvlhli a oťaželi, až sa celkom rozmočili. Ruky aj nohy Vasilise celkom zmeraveli, akoby ich mala zovreté v ľadovom brnení. Prstami nemohla ani pohnúť! Padala nadol ako kameň, ktorý sa odtrhol z útesu – potichu, strmhlav, neúprosne. Videla, že zem sa rýchlo blíži... Ešte kúsok a narazí! Taká hrôza! Taký chlad!

„Mami!“ zakričala Vasilisa a zobudila sa.

Ležala na otiepkke sena schúlená do kľbka. Bola taká skrehnutá, až jej drkotali zuby.

Vonku sa zotmelo, bol už večer.

Vasilisa sa zdvihla a začala hýbať rukami aj nohami, aby sa zohriala. Niekoľko ráz vyskočila, ale bolestivo sa udrela o práchnivý trám, z ktorého sa na ňu zosypal prach.

Tak takto to nepôjde... Dievčina si znovu sadla na seno a priťahla si kolenná k brade.

To bol teda zvláštny sen! Červené krídla, schody, hlasy... Asi za to môže hlad. Zaujímalo by ju, či sa dá takto lietať do vesmíru, ale tam predsa nie je vzduch! Možno keby sa naučila dostatočne dlho zadržať dych... Pravdupovediac, Vasilisa nebola veľmi dobrá plavkyňa a s potápaním to bolo ešte horšie, ale keby aspoň chvíľku mohla lietať vo vákuu, určite by sa to

naučila. I keď... počkať! Vo vesmíre je príšerná zima a na to, aby tam človek prežil, určite nestačí len schopnosť na pár minút zadržať dych.

Tieto nie práve vedecké myšlienky zahnal zvuk blížiacich sa krokov. Niekoľko prichádzal ku kôlni.

Vasilisa sa započúvala, kroky ustali tesne pri dverách.

„Tak čo, sestrička!“ Nortov hlas udrel ako blesk z jasného neba. „Nezmrzla si tam?“

Nasledoval piskľavý smiech. Aha, takže je tu aj Dejla.

„Ryšaňa!“ zavolał Nort.

Vasilisa vyvrátila oči dohora a vzdychla. Už je to tu zas! Rozhodla sa nereagovať. Možno nevlastných súrodencov prestane baviť vysmievať sa jej a pôjdu si zase po svojom.

„Ak sa s nami nechceš rozprávať, tak ti len odovzdáme odkaz od otca,“ tenkým hláskom povedala Dejla.

Vasilisa to nevydržala:

„A čo? Čo mi máte odkázať?“

„Otec ti odkazuje...“ pomaly začal Nort, „že si... drzá ryšavá hlupaňa!“

Vybuchli do spoločného smiechu. Zdá sa, že je s nimi aj najmladší Noel. Zaujímalo by ju, či prišiel aj Erik.

Počkala, kým sa upokojia, a trpezlivo zopakovala:

„Tak čo mi máte odkázať? Alebo si to ten tvoj slepačí mozog nedokázal zapamätať?“

TRESK! Dvere na kôlni sa zachveli pod silným úderom. Vasilisa sa prvý raz potešila, že sú tak pevne zatvorené.

„Ach, Nort, to je od teba také šľachetné, že sa ma pokúšaš vyslobodiť!“

„Otec nám nakázal, aby sme ťa večer vypustili,“ zlostne sykol Nort, „ale pani Azalea povedala, že večer je dlhý, a tak sa nemusíme ponáhľať... Hádaj, koho poslúchneme.“

„Mažte odtiaľto za svojou vychovávateľkou, detičky!“

Vasilisa sa nahnevane zvalila naspäť na seno. Bolo jej jasné, že z tohto rozhovoru nič nevzide.

„No dobre, nemusíš sa hneď čertiť,“ zmierlivým tónom povedal Nort. „Mám pre teba návrh...“

„Aký?“ Vasilisa v tej chvíli zbystrila pozornosť.

„Pustíme ťa von, ak nám povieš, od koho bol ten odkaz a čo v ňom bolo,“ ľahostajným tónom navrhol Nort a odkašľal si, aby zakryl zvedavosť. „Čo ty na to?“

Vasilisa začala horúčkovo uvažovať. Erik o odkaze bratovi zatiaľ očividne nič nepovedal. Takže si z nej neťahujú...

„Aj tak nám to nepovie,“ z ničoho nič zapišťala Dejla. „Len nás bude vodiť za nos.“

„Poviem vám to,“ poponáhľala sa Vasilisa. Myšlienka na možné vyslobodenie ju nezvyčajne rozrušila. „Myslím si však, že vám to ani netreba hovoriť.“

Nort sa uškrnul.

„Len nám to povedz! My usúdime, či treba, alebo nie.“

„Najskôr odomknite dvere, už ma nebaví kričať.“

Vasilisa po špičkách prešla k dverám. Vonku už bola tma, ale otvormi medzi doskami prenikal tenký pruh svetla. Žeby so sebou mali lampáš?

Zvonka bolo počuť, že sa radia. Nakoniec Nort opäť udrel do dverí.

„Dobre, pustíme ťa, ale nech ti ani nenapadne utiecť!“ výhražne ju varoval.

Lúč svetla sa mihol bližšie. Závora zarinčala.

Vasilisa si povedala: teraz alebo nikdy.

Z celej sily strčila do dverí. Ozval sa sípavý výkrik a cinkot rozbitého skla. Vyrazila von ako strela, cestou sa vyhla natiahnutým rukám a podľa vresku, ktorý sa jej ozval pod nohami, usúdila, že zrazila Dejlu na zem. Potom hlava-nehlava cez krovie a kvetinové záhony utekala k domu. Orientovala sa len

podľa svetla, ktoré prúdilo z okien, taká bola všade tma. Vasilisa si nevšímala hrozby a nadávky, ktoré sa ozývali za ňou. Bola na slobode!

Vasilisa vbehla do domu, prebehla halou, a len čo stúpila na prvý stupienok schodiska vedúceho na prvé poschodie, niekto ju chytil za ucho.

Týčila sa nad ňou pani Azalea.

Vasilise od prekvapenia poklesla sánka. Prísna vychovávateľka bola preč. Žena mala na sebe dlhé červené večerné šaty so zlatou výšivkou, s vysokým čipkovým golierom a hlbokým výstrihom. Čierne vlasy, ktoré zvyčajne mávala stiahnuté do prísneho vrkoča, sa zmenili na veľkolepý účes pripomínajúci havranie hniezdo. Pani Azalea sa teraz podobala na zlú kráľovnú z rozprávky.

„Kamže to máš namierené?“ sucho položila otázku a svoju chovankyňu prebodla provokatívnym pohľadom. „A kde je Nort? A Dejla? Erik s Noelom?“

„Ako to mám vedieť, nestrážim ich!“ nevráživo odvetila Vasilisa. „A prosím vás, aby ste ma už nikdy neťahali za uši.“

Vychovávateľka zmeravela, ale hneď sa ovládla.

„Choď do svojej izby a prezleč sa,“ povedala prísne. „A nezapudni sa učesať. Tie tvoje vlasy by bolo treba ostrihať... Hoci... prečo by som sa tým mala zaoberať?“ Chladne sa usmiala.

„Nikto vás o to neprosil,“ zahundrala Vasilisa.

„Choď sa prezliecť,“ zlostne zopakovala pani Azalea. „Okamžite!“

„A prečo?“

„Pán Ohnev má hostí,“ netrpezlivo povedala pani Azalea. „Tvoj otec dnes usporiadal veľmi dôležitý večierok.“

„Večierok?“

„Veľký večierok...“ zdôraznila vychovávateľka.

Otočila sa a akoby na Vasilisu zabudla, pomaly a dokonca akosi majestátne vykročila po chodbe do obývacej izby.

Dievčina za ňou s úžasom hľadela. Práve sa odohral ten najdlhší rozhovor, aký kedy spolu viedli. Hoci je pravda, že pani Azalea sa správala dosť zvláštne – akoby sa zbláznila.

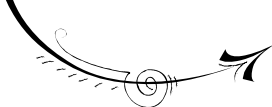
Tieto myšlienky sa Vasilise prehánali hlavou, keď kráčala po schodoch, ktoré brala po dva.

Zaujímavé, čo za večierok to bude! Od vychovávateľky sa človek, bohužiaľ, nikdy nič nedozvie... Jasné! Prečo jej to nenapadlo skôr, musí čo najskôr nájsť Erika a poriadne ho vyspovedať. A povyzvedať sa všetko o jeho odkaze aj o tej večernej zábave.

Keď Vasilisa vletela do svojej izby, zamierila najprv k zrkadlu. Presnejšie k úbohému črepu prilepenému o stojan na ceruzky, čo zostal z oválneho zrkadla, ktoré si Nort vzal do parády. Pani Azalea jej nové nedala, tak sa musela uspokojiť s tým, čo mala. Z úlomku sa na ňu pozeralo strapaté dievča v džínsoch. Vasilisa mala takmer trinásť rokov, no podľa výšky a štíhlejšej postavy nevzerala ani na dvanásť.

Na pochudnutej tvári so špicatým noštekcom vynikali veľké ako nevädza tmavomodré oči. V hustých ryšavých vlasoch jej uviazlo niekoľko stebiel sena. Našťastie, na líci nemala ani stopu po otcovej facke.

Vasilisa sa zamračila a odfúkla si z čela neposlušnú ofinu. Možno bol otec na ňu zlý preto, lebo sa naňho vôbec nepodobala. Zato Nort je celý on. Vysoký, svetlovlasý... dokonca aj oči má sivozelené ako Norton.

Otec sa pri ich prvom stretnutí správal veľmi čudne, ale čo ak bol len nervózny z dneška? Z toho svojho večierka?

Tak dobre, rozhodla sa Vasilisa, pôjde tam. Zíde dolu do obývacej izby medzi hostí, nájde otca a na všetko sa ho otvorene spýta. Musí zistiť, prečo ju tak príšerne privítal! V každom prípade nechce viac trpieť Nortove a Dejline pichľavé narážky ani správanie pani Azaley!

Dúfala, že keď príde otec, dá neotesaného Nortu do laty! V skutočnosti je to ešte horšie.

„No tak, ryšaňa, to, že budeš civieť na seba do zrkadla, krajšiu babu z teba nespraví!“

Vasilisa nadskočila a nemotorne sa otočila, takže plecom zavádila o úlomok zrkadla. Ten s cinkotom spadol na zem a ako krištáľový dážď sa rozletel na všetky strany.

Dejla sa uštipačne zasmiala.

„To ti prinesie smolu,“ zlovestne odhadla. „Najmä ak hneď nezídeš dolu. A mimochodom, radím ti neukazovať sa Nortovi na oči, doslova zúri. Vlastne sa na teba ani nehnevám. Tak čo, povieš mi, čo to bol za odkaz?“ Dejla uprela na sestru zvedavý pohľad.

„A kde je Erik?“ spýtala sa Vasilisa.

Chvíľu hľadeli jedna na druhú.

„Ako to mám vedieť?“ odvetila Dejla ako prvá. „Tak čo ti kto napísal?“

„Ponáhľam sa.“

Vasilisa sa pokúsila uhladiť si strapaté vlasy. Nemala chuť rozprávať sa s Dejlou. Vyročila k dverám a chystala sa nechať sestru v izbe. Vtom si však všimla jej ohromený, nechápavý výraz.

„Čo je zas?“ obrátila sa k nej zachmúrene. Ešte si pamätala, ako ju nechcela pustiť z kôlne.

„Čo blázníš?“ Dejla štychla do Vasilisy prstom. „To chceš ísť na večierok v tomto?!“

Vasilisa sa pozrela na svoje oblečenie. Mala na sebe dokrčenú košeľu a špinavé džínsy – čas strávený v kôlni sa na jej zovňajšku dokonale podpísal.

Pozrela sa na sestru a jej hodvábnu červenú blúzku s perfektne vyžehlenými nohavicami rovnakej farby. Vo vyčesaných svetlých vlasoch sa jej leskla rubínová čelenka.

„Ak pekne poprosíš,“ Dejla posmešne prešla pohľadom po Vasilise od hlavy po päty, „dám ti nejaké svoje staré šaty. Nič nesľubujem.“

„Vieš čo,“ vyzývavo zareagovala Vasilisa, „pôjdem v tomto.“

„Myslím, že otcovi sa to nebude páčiť...“ začala Dejla, ale Vasilisa ju prerušila:

„Myslím, že nemám na výber, jasné?“

„Otec chcel, aby som ti dala toto.“ Dejla so znudeným výrazom podala sestre malý balíček, ktorý mala celý čas schovaný za chrbtom.

„Čo to je?“

Vasilisa si balíček nedôverčivo obzrela. Bol zabalený do obyčajného hnedého papiera a previazaný fádnu sivou stuhou – nič zvláštne. Rozbalila šuchotavý obal a zatajila dych. Vnútri boli starostlivo poskladané tmavomodré šaty z atlasu s dlhými stuhami a topánky rovnakej farby so žiarivo lesklými striebornými sponami.

Nakoniec ju dobrá víla predsa len našla...

Šaty boli jednoduché, bez ozdôb, ale celkom nové. A topánky tiež.

„Čože je otec odrazu taký štedrý?“ Dejla si prekvapene obzerala obsah balíčka. „Ja modré šaty nemám...“

„Ty si ešte tu?“ otočila sa k nej Vasilisa. „Bež preč, chcem sa prezliecť.“

„Hlavne si pohni!“ Dejla stisla pery, ešte raz si s ľútosťou obzrela darček od otca a nakoniec odišla.

Vasilisa sa rýchlo prezliekla. Odrazu si uvedomila, že šaty má na sebe prvý raz – predtým chodila len v džínsoch. Škoda, že sa nemôže pozrieť do zrkadla. Keby ju tak videla dlhaňa Inga...

Jediné, čo sa jej nepáčilo, bola veľká mašľa, ktorú bolo treba uviazať vzadu. Ledva sa jej podarilo klzké stuhý prevliecť jednu cez druhú. Šaty boli trochu zvláštne, ale krásne. Otec asi zabudol, že už má takmer trinásť rokov.

Otáčala sa z jednej strany na druhú a snažila sa zo všetkých strán na seba dovidieť. Zaklopkala podpätkami, potom poriadne zadupala a odrazu zmeravela. Na podlahe hneď vedľa špice ľavej topánky sa zabľýskalo niečo modré. Skrčila sa do podrepu.

Pred ňou ležala malá vlásenka s kvietkom, ktorý vyzeral ako nezábudka. Uprostred sa ligotal drobný kamienok obklopený priezračne modrými okvetnými lístkami. Vasilisa strýpla od úžasasu – bola to krásna a drahá vec. Musela jej vypadnúť, keď rozbaľovala balíček so šatami.

Prichytila si kvietkom dlhú ofinu a spokojne si vydýchla.

Tak a je to, už by mala ísť dolu. Potichu vyšla z izby a celou cestou sa snažila pokojne dýchať a nečervenáť sa od vzrušenia.

Vedľa dverí do obývacej izby viselo veľké zrkadlo v ozdobnom kovovom ráme. Samozrejme, že sa nezdržala a pozrela sa doň.

Zo zrkadla sa na ňu pozeralo celkom iné dievča. Nové šaty jej mimoriadne pristali, žiariace oči boli ešte blankytnejšie a v dlhých rozpustených vlasoch sa tajomne blýskal čarovný kvietok.

Vasilisa sa od radosti zatočila. Odrazu sa priestor okolo nej rozjasnil tisíckami žiarivých iskier, akoby sa naraz rozhorelo niekoľko desiatok vianočných prskaviek. Veď dnes je spln! Vasilisa s úžasom pozorovala, ako sa okolo nej roja strieborné a zlaté číslice. Dokonca aj ohnivočervené!

Zúfalo zamávala rukami, ako sa pokúšala rozohnať ten farebný ohňostroj, ale vzduch sa rozžiaril ešte viac. Číslice svižne

krúžili naokolo a veselo na ňu žmurkali ako živé. V zúfalstve tleskla rukami, ale z dlaní jej vytryskli ďalšie, prevažne šarlátové.

V tej chvíli sa dvere do obývacej izby otvorili dokorán a stál v nich Erik ako zdrevenený. Číslice obkolesili aj jeho.

„To nerobím ja!“ zaklamala Vasilisa a očervenela až po uši.

Erik akoby chcel sestre niečo povedať, ale zrazu si to rozmyslel a opäť zmizol v obývacej izbe.

Radostná nálada zmizla a spolu s ňou aj farebné číslice.

Vasilisa samu seba presvedčila, že bude lepšie, keď sa tu o jej čaroch nikto nedozvie. Veď ani Leškovi o tom nepovedala.

Z obývacej izby k nej doliehal bujarý smiech, podľa všetkého tam bolo naozaj veselo. Znovu si uhladila neposlušné vlasy a vošla dnu.

V miestnosti bolo naozaj živo. Vasilise by ani nenapadlo, že v otcovom dome sa konajú také veľkolepé večierky. Hostia pili šampanské z krištáľových pohárov, smiali sa a živo diskutovali, niektorí dokonca tancovali.

Bolo však zvláštne, že predtým Vasilise obývačka pripadala oveľa menšia. Možno to robili tie zrkadlové steny. No kedy ich sem stihli dať? A kde sa vzali tie obrovské krištáľové lustre s horiacimi sviečkami?

Ozvala sa tichá slávnostná hudba a tanečných párov pribudlo. Otca nikde nevidela. Zato pozdĺž okien si všimla malé stolčeky, na ktorých boli na zlatých a strieborných podnosoch naukladané hory všelijakých sladkostí a vedľa stáli džbány so žltými a s červenými nápojmi. V tej chvíli si uvedomila, že celý deň nič nejedla. Skoro nikto si ju nevšimol, a tak sa bez väčších problémov dostala až k vytúženému pohosteniu.

Len čo si zobrala do ruky veľký čokoládový zákusok, zacítila, ako jej zozadu niekto postrapatil vlasy. Vasilisa položila dobrotu naspäť na tanier a obzrela sa. Hľadela na ňu vysoká svetlovlasá žena v tyrkysových šatách s výstrihom a rukávmi lemovanými

striebornou čipkou. Bola by veľmi krásna, keby nebola chladná ako z ľadu. Jej svetlomodré oči s čiernymi zrenicami si ju pokojne a skúmavo obzerali. Bez ohľadu na vľúdny úsmev sa neznáma Vasilise vôbec nepáčila.

„Pozrime sa na toto krásne dievčatko!“ Žena jej opäť postrapatila vlasy. „Kto sú tvoji rodičia?“

Vasilisa v rozpakoch pokrútila hlavou.

„Aha, ty si ešte nezasvätená.“ Neznáma sa chápavo usmiala. „Máš pravdu, je lepšie nechať si pre seba, kto sú tvoji rodičia, najmä ak sú vysokopostavení... Veď sú to určite známi ľudia, však? Ohnev hocikoho nepozve... Takže nejaká vplyvná rodina?“

Vasilisa sa usmiala. Žena bola evidentne prefíkaná.

„Počuj, aj keď budeš mať tretí stupeň,“ zašepkala sprisahanečky, „môžeš počítať s tým, že si ťa vezmem k sebe do školy.“ Žena sa hrdo vystrela.

„A kto ste?“ so záujmom sa spýtala Vasilisa.

Neznáma sa na dievča nechápavo pozrela.

„Teba asi vychovávali ďaleko od hlavného mesta, keď nevieš, kto som,“ usmiala sa kútikom úst. „Dovoľ, aby som sa ti predstavila, maličká. Volám sa Jelena Mortinová a mám na starosti tú najlepšiu hodinársku školu Svetločasy. Môžeš tam študovať všetky zložky časodejníckeho umenia vrátane okrídleného boja. V mojej škole učia tí najlepší učitelia na svete a...“ žena odrazu stíšila hlas, „tým najtalentovanejším žiakom a žiačkam odhalia aj také tajomstvá, ktoré eflarskí hodinári považujú za zakázané... Temné, starodávne časodejníctvo z čias, keď Eflara a Ostala boli jednou krajinou – pred rozdelením...“

Vasilisa počúvala s otvorenými ústami.

Aha, pomyslela si, tá žena je asi bláznivá... Čo mám teraz robiť? Rozhodne bude lepšie ju nedráždiť.

„Áno, už som si spomenula, otec mi o vás hovoril,“ povedala zdvorilo a premýšľala, ako sa tej čudnej ženy zbaví.

Žena roztržito prikývla a odrazu pohladkala Vasilisu po hlave.

„Máš veľmi zvláštne vlasy,“ povedala potichu a tak nejakou úlisne. „Majú farbu červeného zlata, lesného medu a jesenných jabĺk. A máš ľúbeznú tváričku. Určite vieš, že krásne ženy nepotrebnú časodejníctvo na to, aby dosiahli, čo chcú.“ Jelena Mortinová sa koketne usmiala. „A keď aj vedia splietať efery, ich sila je priam neuveriteľná.“

„Mužská sila je aj tak väčšia.“ Vasilisa si spomenula na svoje neúspešné potýčky s Nortom.

„Hlúpučká!“ Jelena sa rozosmiala. „Ženská sila spočíva v rafinovanosti a šikovnosti. A v kráse. V umení prezentovať sa.“ Jelena sa naklonila k Vasilise a zadívala sa jej rovno do očí. „Preto si do svojej triedy vyberám len sympatické a schopné dievčatá. Z mojej školy vychádzajú tie najlepšie časodejky na svete.“

Vasilisa ohromene mlčala.

„Mohla by si byť najlepšia,“ pokračovala žena. „Popremýšľaj o mojej ponuke. Dúfam, že ma nakoniec zoznámíš so svojimi rodičmi,“ usmiala sa.

Z jej bledomodrých očí Vasilise naskočila husia koža. Cítila akúsi neurčitú hrozbu, ktorá z Jeleny vyžarovala – niečo sa jej na tej bláznivej žene nepozdávalo. Odrazu sa ženina tvár zmenila, zachmúrila sa a zneistela.

„Počuj!“ zvolala a zvrátila čelo, akoby si na niečo spomenula. „Zdá sa mi, že som ťa už niekde videla... Máš také tmavé modré oči... Čo si vlastne zač?“

„No, môj otec je pánom v tomto...“ začala Vasilisa vysvetľovať a vzápätí sa zháčila, pretože žena prenikavo vykrikla, až sa niekoľko ľudí stojacich nablízku nechápavo otočilo.

Hneď sa však upokojila.

Prudko zdvihla prsty k hlave, akoby si chcela poúšchať spánky, a pozrela sa na Vasilisu s takým opovrhnutím a odporom, aký sa len dá vyjadriť ľudským pohľadom.

„Mocnosti, veď ty si fejra...“ vydýchla Jelena.

Vasilisa sa na ňu prekvapene pozrela. Tá žena sa jej čím ďalej tým menej páčila. Pekne jej preskočilo.

„Kto ti dovolil prísť do tejto miestnosti?“ jedovato sa spýtala.

Vasilisa sa nemohla nadýchnuť. Ustúpila o krok dozadu a zúfalo si želala stratiť sa v dave, utiecť od tej šialenej ženy.

„Jelena, čo sa tu deje?“ ozval sa vedľa nej jasný pokojný hlas. Zdá sa, že prišiel otec. Vasilisa doňho skoro vrazila. Spoza jeho chrbta vykúkali Dejla s Nortom. Brat sa vyobliekal do smokingu s motýlikom a snažil sa starostlivo skrývať ľavé líce. Vasilisa s potešením zistila, že pod okom má parádnu modrinu. Už je jasné, koho zasiahla dverami od kôlne! Keď si Nort všimol, že sa naňho pozerá, zaškľabil sa a ukázal jej zovretú päsť. Dejla si sestru pozorne prezrela od hlavy po päty a nahnevane stisla pery.

„To je moja druhá dcéra, tá mladšia.“ Norton ľahostajne skĺzol po dievčine pohľadom, ale na okamih sa zastavil na vlásenke s modrým kvietkom.

Vasilisa mala pocit, že v očiach sa mu mihol záblesk spokojnosti. Žeby sa jej tým drahým darčekom chcel ospravedlniť? To si vybral zvláštny spôsob. Najprv bezdôvodne trestať a potom dávať darčeky...

„Norton, prečo je tu?“ Jelena obdarila Vasilisu ďalším zlostným pohľadom. „Prečo si ju niekde nezamkol?! Nechcem tú fejrú tu vidieť!“

Jelena si priložila prsty na spánky, akoby ju veľmi rozbolela hlava.

„Vám sa teda rýchlo mení nálada,“ poznamenala zachmúrená Vasilisa. „Najskôr ma lákate do svojej školy a potom ma nechcete ani vidieť.“

Jelena zbledla ako porcelánová bábika.

„Na školu zabudni!“ sykla.

Nort si celú situáciu vychutnával, striedavo sledoval Vasilisu a Jelenu.

„Jelena, ty si Vasilisu lanárila do svojej školy?“ Otcovi pošklbávalo kútikmi úst. „To je komické...“

„Norton, je to od teba skutočne milé prekvapenie,“ chladne predniesla Jelena. „Obdivujem tvoj zmysel pre humor. Keď už o tom hovoríme, kedy sa bude konať zasvätenie?“

„Zajtra o polnoci.“

Vasilisa kútikom oka zbadala ešte jedného chlapca, ktorý tiež so záujmom sledoval celú situáciu. Bol vysoký ako Nort, ale širší v pleciah, a bol starší – vyzeral na takých šestnásť alebo sedemnásť rokov. Svetlé popolavé vlasy sa mu zľahka vlnili, jeho oči vďaka tmavým zreniciam vyzerali na úzkej opálenej tvári, akoby boli čierne. Všimol si, že ho dievčina pozoruje, a uprel na ňu drzý vyzývavý pohľad.

„Tak, maličká...“ Jelena sa odrazu obrátila k Vasilise a chytila ju za bradu. „Dúfam, že sa čoskoro uvidíme, ale nabudúce to nebude v tanečnej sále.“

„Ste strelená...“ chrapľavo zašepkala Vasilisa. V Jeleninom zovretí sa jej zle hovorilo aj dýchalo.

„To ty nie si normálna!“ zúrivo odvetila žena a tak jej stisla hrdlo, že sa div nezadusila.

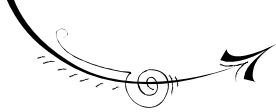
„Jelena, chcem s tebou hovoriť osamote.“ V Nortonových očiach sa rozohorelo zelené svetlo, ktoré neveštilo nič dobré. „Už si si dala šampanské? Je z Francúzska...“

„Teraz nemám na šampanské chuť,“ odsekla Jelena a pustila Vasilisu. Dievča sa hneď rozkašľalo.

Norton prísne chytil ženu pod pazuchu.

„Ani sa nepohnite z obýpacej izby!“ zhúkol na deti, a akoby sa nič nestalo, odviedol Jelenu pomedzi hostí preč.

Mnohí ich zastavovali, podávali Nortonovi ruku a k niečomu mu gratulovali. Jelena akoby na Vasilisu zabudla a veselo s každým štebotala.

„Škoda, že ťa nezadusila,“ sklamane vyhlásila Dejla.

Vasilisa mlčala. Dotklo sa jej, že otec dovolil tej žene, aby sa jej vysmievala.

Nort po nej neprajnícky poškuľoval a očividne sa jej chystal povedať ďalšiu ohavnosť. Náhle k nim však pristúpil chlapec, ktorého predtým zbadala v sále.

„Volám sa Mark,“ naduto sa predstavil. „Nort mi o tebe veľa rozprával...“ Posmešne sa zasmial.

„Viem si to predstaviť,“ precedila Vasilisa pomedzi zuby, otočila sa a vyrazila k dverám.

Rozhodla sa zatvoriť vo svojej izbe a všetko si dobre premyslieť. Zdá sa, že tá žena, tá Jelena, nebola bláznivá. Preto si chcela jej slová utriediť.

Na chodbe si všimla, že celá partia sa vybrala za ňou. Pohľad pochechtávajúceho sa Nortu, ktorému modrina pod okom ešte pridávala na zlobe, sa jej ani trochu nepáčil.

„Je nezdvorilé odísť uprostred rozhovoru,“ vyceril biele zuby chlapec, čo sa predstavil ako Mark. „Najmä keď si len obyčajná fejra.“

Nortovi a Dejle, ktorí mu šli v päťách, sa na tvárach rozžiarili škodoradosné úsmevy.

„V poslednom čase sa stále správa nezdvorilo,“ utrúsil Nort a dotkol sa lícnej kosti, kde mu všetkými farbami hrala modrina.

„A kde je Erik s Noelom?“ spýtala sa Vasilisa, aby aspoň niečo povedala. Odrazu si spomenula, že Erik bol určite v obývacej izbe.

„Deti už dávno spia, nie je to predsa ich večierok.“ Nort urobil krok k Vasilise.

Od údivu otvorila ústa, ale hneď ich zase zavrela. Takže Erik prišiel do obývacej izby bez dovolenia? Možno preto, aby sa s ňou porozprával... Prečo utiekol, keď jej chcel niečo povedať? Mala by ho rýchlo nájsť... Lenže ako odláka tých troch?

„A ty si tu načo? To akože pôjdeš na zasvätenie?“

„O tom nič neviem,“ odvetila podráždene, ale vyznelo to skôr ľútostivo. „Ničomu nerozumiem...“

„Keďže jej otec daroval šaty a pozval ju na dnešný večierok,“ ozvala sa Dejla za bratovým chrbtom, „tak určite pôjde na zasvätenie.“

„Nie je v zozname, pozeral som sa,“ povedal Mark. „Niesol som ho Jelene, tak som doň nazrel.“

„Aký zoznam?“ prekvapene sa spýtala Vasilisa.

„Zoznam prvákov v časodejníckej škole,“ zlomyseľne odvetil Mark. „A tých, čo sa uchádzajú o miesto na Časokruhu. Vieš, koľkí o to majú záujem? Lenže ty si pravdepodobne fejra. A ak je to pravda, tak ti nezávidím.“

„Nie som fejra a okrem toho do školy už chodím,“ namietla Vasilisa.

„Na tú školu zabudni,“ poradil jej Mark s úškrnom na perách.

Vasilisa naňho ohromene pozrela. Bol už tretím človekom, čo jej poradil, aby zabudla na školu.

„No preto tu nie sme,“ odrazu povedal Mark a úsmev mu zmizol z tváre. „Nort ma požiadal, aby som ti dal príučku slušnosti.“ Chytil Vasilisu za ruku a stisol ju tak silno, až jej zaprašťali kosti v prstoch. „Nort sa stane veľkým časodejom a otcovým dedičom. Tak nech sa pozrie, ako treba naložiť s tými, čo sa nevedia správať.“

„Pán Ern!“ naradostene vykrikla Vasilisa.

Mark v tej chvíli povolil stisk, pustil jej ruku a zmätene sa rozhlíadol.

„Nikto tu nie je...“ zlostne povedal, ale Vasilisa už utekala po chodbe, čo jej sily stačili. Schody zvládla niekoľkými skokmi.

V knižnici bol pokoj. Nedoliehali sem zvuky z večierka, ticho rušil len pravidelný tikot nástenných hodín. Možno za ňou aj

bežali, ale sotva si niekto všimol, že sa schovala v knižnici. Vtom sa z chodby ozvali ťažké pravidelné kroky. Zrejme sem niekto šiel.

Vasilisa sa roztržito rozhliadla. Nenašla lepšie miesto, kam by sa schovala, len za malinovočerveným závesom ako ráno. Cítila sa hrozne. Všetci okolo nej sa asi zbláznili. Robili a hovorili samé zvláštne veci. Tak jednoducho sa však nevzdá. Povedala si, že sa svojim prenasledovateľom postaví na odpor. Premýšľala, čo by bolo lepšie: skočiť na krk tomu Markovi alebo začať Nortom?

Dvere zavýzgali. Vasilisa opatrne vykukla spoza závesu a div nevykríkla od prekvapenia. Pomedzi regály s knihami kráčala malá procesia ľudí v dlhých tmavofialových pláštoch. Tváre im zakrývali kapucne prehodené cez hlavy. Minuli dievčinu a zastali pri stene, na ktorej viseli veľké hodiny s vežičkami, ktoré Vasilisu vždy desili svojím odbíjaním. Vyzeralo to, akoby sa postavili do radu.

Vtom ten, čo stál najbližšie pri stene, namieril ruku na hodiny a potichu, ale zreteľne vyslovil:

„Prechod na Eflaru, zámok Černovod.“ Hlas patrilo Nortonovi Ohnevovi. „Časová priepať dvadsaťdva minút štyridsať sekúnd.“

Vasilisa zatajila dych.

Nástenné hodiny sa pohli. Vnútorňý mechanizmus zarachotil, ručičky na ciferníku sa nepatrne zachveli.

„Oheň!“ potichu vyslovil Norton a ktosi zo zástupu mu hneď podal sviečku v medenom svietniku.

Knôť sviečky horel žltým plamienkom. Norton priblížil plameň k hodinám a chvíľu ho držal pri veľkej ručičke.

A potom sa stalo niečo naozaj čudné. Ručička sa pohla a vzápätí sa neuveriteľnou rýchlosťou rozkrútila po ciferníku. Podstavec hodín sa súčasne začal otáčať okolo svojej osi a okraj rýchlo sa otáčajúceho ciferníka prešiel cez stenu. Vnikol do nej ľahko ako rozpálený nôž do masla.

Vasilisa si poriadne pretrela oči a zažmurkala, aby sa uistila, či dobre vidí, ale stalo sa ešte niečo horšie. Stena sa rozplynula.

Celkom.

Zostalo po nej niečo sivé, husté a víriace, čo vyzeralo ako hustá hmla za úsvitu nad jazerom.

Nortona Ohneva zmiznutie steny vôbec neprekvapilo. Bez rozmýšľania rázne vkročil do hmlistého oparu a tiež sa v ňom stratil.

Vasilisa sa neovládla a vzdychla. Našťastie si to nikto nevšimol. Ľudia v tmavofialových plášťoch jeden za druhým mizli v sivej hmle. Až ten posledný sa obzrel, skontroloval celú miestnosť, nevšimol si nič podozrivé, a tak vykročil za ostatnými.

Odrazu bolo naokolo príšerné ticho.

Vasilisa vystrčila hlavu spoza závesu, zoskočila na podlahu a opatrne sa priblížila k zvláštnej stene. Hmla sa v nej stále držala a vírila, akoby sa skladala zo stovky hustých navzájom sa naháňajúcich obláčikov.

Na chvíľu zaváhala, potom rýchlo strčila ruku do sivobielej hmoty a hneď ju zase vytiahla. Nič hrozné sa nestalo. Odhodlala sa vnoriť do hmly obe ruky.

Nič.

Len tam bolo trochu chladnejšie než v knižnici. Čo teraz? Vasilisa si nebola istá, či má v tomto experimente pokračovať.

Vtom sa z chodby ozval prenikavý Nortov hlas:

„Ryšaňa je v knižnici! Nemôže byť nikde inde... Tentoraz jej to neprejde!“

Dvere sa už otvárali, a tak sa Vasilisa musela rýchlo rozhodnúť. Vtkročila do sivej hmly...

... a ocitla sa na zvláštnej úzkej neznámej chodbe vyloženej doskami, ktorá viedla niekam do diaľky. Dosky sa nebezpečne prehýbali a nepríjemne vŕzgali. Vasilisa mala pocit, že ide po visu-

tom moste, ktorý rozhojdal silný vietor. Po bokoch boli dlhé rady presýpacích hodín ľudskej veľkosti. V tých zvláštnych hodinách sa pomaly pokojne presýpal žltý piesok.

Odrazu sa celá konštrukcia nečakane dala do pohybu. Dosky pod nohami zavŕzgali a ešte viac sa rozhojdali. Hodiny sa zrazu stratili v diaľke. Vasilisa naširoko rozťahla ruky aj nohy, aby nestratila rovnováhu, ale aj tak spadla a taká rozpleštená plávala niekam dopredu.

O chvíľu sa drevené dosky spomalili, so škripotom zabrzdlili a zastali, akoby boli súčasťou obrovského mechanizmu. Celé dobrodružstvo trvalo len pár minút, ale Vasilisa mala pocit, akoby absolvovala dlhú a nebezpečnú cestu.

Keď vstala, zistila, že most s presýpacími hodinami zmizol. Namiesto neho ju obklopovali hrubé kamenné múry a na jednom z nich viseli hodiny – také isté ako tie v knižnici.

Miestnosť, v ktorej sa Vasilisa ocitla, bola veľmi zvláštna. Steny, podlaha aj strop boli z tmavomodrého kameňa popretkávaného bielymi žilkami. V kútoch na vysokých podstavcoch v tvare zvieracích láb stáli zlaté čaše s reliéfnou výzdobou. V čašiach horel oheň, z ktorého vyletovali malé iskierky. Nebol tu nijaký nábytok, len dlhá drevená lavica a na nej svietniky, niektoré s novými hrubými sviečkami, iné takmer s vyhorenými.

Vasilisa si pozorne obzrela všetky steny a pod modro-bielym kameňom našla šikovne zamaskované dvere. Človek by si ich na prvý pohľad ani nevšimol. Podišla bližšie a obzrela si malé klopadlo, ktoré bolo tam, kde na dverách zvyčajne býva kľučka.

Čo má robiť? Ísť ďalej? Na to, aby sa vrátila, je neskoro. Navyše niet kam, a tak zatiahla za klopadlo.

Oslepilo ju prudké svetlo. Dievčina rýchlo prižmúrila oči, chvíľu jej trvalo, kým si naň zvykla a mohla opäť otvoriť oči. Miestnosť bola veľmi zvláštna – na stenách, podlahe aj na strope boli zrkadlá a čudné bledomodré svetlo, ktoré vyžarovalo

nevedno odkiaľ a svojimi nekonečnými odrazmi vytváralo dojem, že tu svieti aspoň stovka žiaroviek.

Vasilisa musela pozbierať všetku odvalu, aby sem vkročila. Nič nezvyčajné sa však nestalo – podlaha jej pod nohami ľahko perovala aj oči si postupne zvykli na prudké svetlo.

Vtom začula tiché klapnutie. Dvere, ktorými vošla, sa zavreli a splynuli s ostatnými zrkadlami. Panebože, veď by sa mohla stratiť a nenájde cestu von! Strčila do vedľajšieho zrkadla, to sa okamžite otvorilo a odkrylo tmavý úzky tunel. Radšej tie zrkadlové dvere rýchlo zavrela.

Čo teraz? Musí ísť ďalej a hľadať východ. Aby sa nestratila, vybrala si vlásenku s modrým kvietkom a položila ju k dverám, ktorými vošla.

Spoza ďalšieho zrkadla sa ozvalo zlovestné syčanie. Aj tieto dvere rýchlo zabuchla a rozhodla sa viac neexperimentovať, len ísť po tej zvláštnej chodbe ďalej. Nejaký východ tam predsa musí byť! Zhora, zdola, zo všetkých strán boli samé zrkadlá a celá chodba sa zvláštne stáčala doprava. Nevedela, akú vzdialenosť prešla, kým si nevšimla, že na podlahe jasne žiari niečo tmavomodré, jasnejšie než oslepujúce svetlo.

To je predsa jej vlásenka! Takže chodila do kruhu?

Vasilisu zachvátila panika. Zúfalá sa oprela čelom o nejaké zrkadlo, a kým si stihla uvedomiť, čo sa deje, prepadla sa do tmy.

Kolenami jej prešla ostrá bolesť. Prečo sem len liezla?! Za to môže Nort a ten hrozný Mark! Keď si spomenie, ako jej stisol prsty... Ešteže jej napadlo zmiašť ho príchodom pána Erna.

„Ak sa odtiaľto dostanem, všetkým vám ukážem!“ nahnevane zašepkala.

Rozhliadla sa a pokúsila sa aspoň trochu zorientovať.

Myšlienky na pomstu ju napočudovanie nabili energiou. Vstala, otriasla sa, natiahla ruky pred seba a vyrazila do tmy. Prečo si len nevzala jeden z tých svietnikov! Žeby predsa len stálo za to

vrátiť sa do zrkadlovej chodby? Počká tam na otca, nech sa stane, čo sa má stať. Vasilisa si však bola istá, že Nortonovi Ohnevovi sa vôbec nebude páčiť, že jeho dcéra bez dovolenia prešla cez záhadnú hmlu. Nie, radšej sama nájde spôsob, ako sa vrátiť, ale zatiaľ... zatiaľ pôjde ďalej.

V diaľke sa mihol slabý plameň. Vasilisa pridala do kroku a zamierila k jedinému zdroju svetla. Ťaživá tma najmä po pobyte v osvetlenej zrkadlovej chodbe vzbudzovala panickú hrôzu. Preto dievčina trochu zosmutnela, keď sa priblížila k plameňu a zistila, že je to len obyčajná nástenná lampa. Naľavo od nej sa však slabučko vlnil ťažký čierny záves, akoby ho rozhojďával prúd vzduchu.

Žeby to bol východ?

Vasilisa opatrne vzkĺzla za pevnú látku a ocitla sa v malej lóži. Odtiaľto bol výhľad na veľkú okrúhlu sálu s kupolovitým stropom, aký býva v cirkuse alebo v divadle. Miestnosť bola zo všetkých strán osvetlená čašami so živým ohňom, ktoré sa pohojďovali na reťaziach zavesených na obrovských železných hákoch.

Uprostred sály bolo pódium s obrovským kamenným trónom. Okolo neho boli do polkruhu usporiadané malé lavice s operadlami. Sedeli na nich ľudia v rovnakých tmavofialových plášťoch, aký mal otec a tí, čo s ním prešli cez stenu knižnice. Väčšinou mali zložené kapucne, ale Vasilisa ich videla z diaľky a navyše zozadu, takže nikoho nepoznala, aj keby sa neviem ako snažila. Všetci hľadeli na obrovský trón uprostred sály v napätom očakávaní.

„Astragor! Vyzývam ťa, pradávny duch!“ ozvalo sa hlasné zvolanie a jeho ozvena sa niesla celou sálou. „Astragor, žiadam ťa o radu...“

Vasilisa sa strhla a prikrčila sa. Chvíľu trvalo, kým si uvedomila, že ten hromový hlas patrí jej otcovi.